

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: SAZKA sázková kancelář, a.s.**, se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, proti **žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor ekonomický**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2011, č. j. KUJI 78917/2011, OE 88/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 275/2011 - 77,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013, č. j. 31 Af 275/2011 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2011, č. j. KUJI 78917/2011, OE 88/2011. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru vydanému dne 5. 8. 2011 Městským úřadem v Pelhřimově (dále jen „správce poplatku“), č. j. OF/108/2011 - 9, a toto rozhodnutí, kterým byl stěžovatelce vyměřen místní poplatek za provozování tří kusů jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí za 2. čtvrtletí roku 2011, potvrdil.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zdůraznil, že v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného. K výkladu neurčitého právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ uvedl, že novela zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), provedená s účinností ke dni 16. 6. 2010 zákonem č. 183/2010 Sb., umožnila obcím, aby vybíraly místní poplatek za provozování

zařízení uvedených v ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Předmětem místního poplatku je podle krajského soudu nejen povolený hrací přístroj, ale i jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Přestože zákon o loteriích „jiné technické herní zařízení“ sám přímo nedefinuje, z jeho dalších ustanovení je zřejmé, že herním zařízením jsou i technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů. To ostatně dokládá i smysl a účel uvedené novely, jejímž cílem bylo zajistit finanční prostředky do rozpočtů obcí především vytvořením možnosti zpoplatnit tzv. jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí.

V projednávané věci tak bylo pro správce poplatku relevantní, zda je dané zařízení předmětem místního poplatku, za jakých podmínek mu podléhá a zda pro daný případ existuje na základě zákonného zmocnění vydaná obecně závazná vyhláška (zde obecně závazná vyhláška města Pelhřimov č. 4/2010). Krajský soud vzal ze správního spisu za prokázané, že ve věci byly splněny všechny zákonné předpoklady k tomu, aby stěžovatelka byla podrobena místnímu poplatku. Napadené rozhodnutí proto nelze označit za nezákonné.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ans 1/2005 a sp. zn. 2 Afs 53/2010 neshledal krajský soud důvodnou námitku týkající se nezávaznosti metodických doporučení ministerstev. Uvedl, že byt se nejedná o právní předpisy, jde o dokumenty závazné pro správní orgány, neboť jejich prostřednictvím je vytvářena jednotná správní praxe. Odchýlení se od metodického pokynu by tak bylo v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení.

Důvodnou není dle krajského soudu ani námitka týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích. Krajský soud své závěry odůvodnil obsáhlou citací z nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že uvedená novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody výslovně podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Uvádí, že si je vědoma existence nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12. V důsledku právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v uvedeném nálezu se rozhodla postupovat racionálně a většinu svých žalob bere zpět. V projednávané věci však krajský soud nezodpověděl zásadní námitku, že správní orgán přistoupil k sankčnímu navýšení místního poplatku na trojnásobek podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, ačkoliv k tomu dle stěžovatelky nebyl dán důvod. Stejně tak se krajský soud nezabýval námitkou, že správní orgány bez zákonného důvodu vyměřují u výherních hracích přístrojů poplatek jen z přístrojů provozovaných, zatímco jiná technická zařízení zpoplatňují již na základě povolení Ministerstva financí bez ohledu na skutečné provozování.

Z uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatelku jedná ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. oprávněná osoba. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Jediným důvodem kasační stížnosti je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, který se dle tvrzení stěžovatelky opomněl vypořádat s některými námitkami uplatněnými v žalobě.

Nejvyšší správní soud je soudem přezkumným, který je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, nejedná-li se o takové vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti.

Bližší vymezení kritérií přezkoumatelnosti zákon nestanoví, avšak jejich rozsah postupně vymezila judikatura jak Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu.

Z konstantní judikatury Ústavního soudu [srovnej např. nález ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09 (všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)], vyplývá, že postup, kdy soud nedostojí své zákonné povinnosti a nevypořádá se dostatečně s námitkami uplatněnými účastníky řízení, nelze akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování. Nedodržení zákonné povinnosti rozhodnutí řádně odůvodnit se může projevit jednak tím, že soud se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývá vůbec, či se s nimi nevypořádá dostatečně. Oba uvedené druhy pochybení soudu v odůvodnění mají za následek nepřezkoumatelnost takových rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký je vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Zvolení odlišného postupu soudu při odůvodňování svého rozhodnutí by nedávalo dostatečné záruky, že rozhodnutí nebylo vydáno v důsledku libovůle a že je plně v souladu s právem na spravedlivý soudní proces. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestací, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.“ Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že otázka náležitostí odůvodnění rozhodnutí soudu v souvislosti s přezkoumatelností

je otázkou opakovaně konstantně judikovanou (dále srov. zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, na něj navazující nálezy ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a nálezy ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

V žalobě podané krajskému soudu dne 12. 12. 2011 stěžovatelka mimo sporného výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, závaznosti metodických pokynů a ústavnosti zákonné úpravy namítala, že místní poplatek v projednávané věci byl vyměřen i za dobu, po kterou koncová zařízení centrálního loterního systému nebyla provozována (viz bod V. žaloby). Uvedla, že znění předmětné obecně závazné vyhlášky bezdůvodně upřednostňuje provozovatele výherních hracích přístrojů, u nichž se přihlíží ke skutečnému provozování, zatímco u jiných provozovatelů se při stanovení místního poplatku vychází pouze z doby právní moci povolení. Může dojít i k situaci, kdy absentuje předmět zpoplatnění – buď protože není ještě zprovozněn, nebo byl jeho provoz předčasně ukončen.

V bodech VI. a VII. žaloby vznesla stěžovatelka námitku týkající se sankčního navýšení místního poplatku na trojnásobek podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích. Uvedla, že odvolací správní orgán se touto námitkou, mimo krátké konstatování, že nemá pravomoc obcím určovat, zda je navýšení přiměřené či nikoliv, vůbec nezabýval. Rovněž dle žalobního tvrzení uvedl, že nemá pravomoc přezkoumávat věcnou správnost rozhodnutí, čímž podle stěžovatelky porušil ustanovení § 114 odst. 2 a § 116 odst. 2 daňového řádu.

Krajský soud se však v napadeném rozsudku k těmto řádně uplatněným námitkám žádným způsobem nevyjádřil a zcela je opomenul, a to i v rekapitulační části svého rozsudku.

Přitom podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu opomene-li krajský soud v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat i jedinou ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73). V dalším řízení tak bude na krajském soudu, aby se ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem námitkám, které byly v žalobním řízení řádně vzneseny.

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu